

כל שעה פרק שני פסחים

לד.

עין משפט נר מצוה

קב א מיי פ"א מהל' תרומות הל' כג:
 קב ב טס הלכה כל:
 קב ג מיי פ"ו מהל' מעשר הלכה ו:
 קב ד מיי פ"א מהל' תרומות הלכה כג:
 קו ה מיי פ"ט מהל' פסולי מוקדשין הלכה ו:
 ד:
 קו ו מיי פ"ג מהל' בית הבחירה הל' טז:

לעוי רש"י

ציב"ש [ציבורי ט].
 בצלצלים בצללים קטנים.

רבינו חננאל

וכן חז"ל פליקתא ומאיסתא שרי לאדלוקי בהו, אבל חז"ל שפירן וכיוצא בהן דחיישין דלמא אכיל להו וכן הויתין ועביבם. דאזוי לידו תקלה לא משהינן להו. וכן אבא שאול גבל של בית רבי היה מחמם חמין בחיטין של תרומה שליקתא ומאיסתא כדי רבה ב"י מנה מאב"י ובי ללוש עיסה בטהרה. בעי רבה ב"י מנה מאב"י ובי חגיגה בני אבין הא דתנן בפ"ט הדרומות [ז"ל]. שתילי תרומה שנטמאו ושתלן טהרו מלטמא ואסורין מלאכול עד שיגום את האוכל, וכיון שטהרו אמאי אסורין לאכול. א"ל הכי אמר רבה אסור לזרים, כלומר תרומה הן ובקדושתן קיימי. אמרו לו מאי קמ"ל דגידולי תרומה הן, התנינא גידולי תרומה תרומה, וכי חמא בגידולי גידולין עסקין כגון שקדין הגידולין וחזרו עוד ונצטוו ובדבר שאין זרעו כלה, הא נמי תנינא (ב) דתנן גידולי תרומה [תרומה] הן וגידולי גידולין [גידולין] הן, חולין, ואוקימנא בדבר שזרעו כלה, אבל בדבר שאין זרעו כלה אפילו גידולי גידולין אסורין, אשתיקו. פירוש דבר שאין זרעו כלה, כגון הלוף והשום והבצלים. אסור להו הכי א"ר ששת אסור לכהנים, מ"ט הואיל ונפסלו בהיסח הדעת, כלומר כיון שנטמאו הטיח דעתו מהן ונפסלו. ואמרין הניחא למאן דאמר היסח הדעת פסול טומאה הואי אמאי אסורין לא יחא הטפל חמור מן העיקר, ואם טהרו מטומאתן [אמאי] לא יהו מותרין מפסול טומאה, ונדהו גם דבריו. וחזרו לברר מחילוקין ו' יוחנן ורש לקיש, דאיתמר ר' יוחנן אמר היסח הדעת פסול טומאה הואי שאם יבא אליהו ויטהר אין שומעין לו. ומתוב ע"ה ר' יוחנן מאה דתניא בסוף תמורה ר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקא אומר לול קטן היה בין כבש למזבח למערב של כבש שחט חזר וזרקין פסולי חטאת העוף כדי שתעובר הכלל

בשליקתא ומאיסתא. קצת נראה דוקא שהן כבר מאוסות ומותר להשהותן אבל למאס אסור דכדכד כן אמי ציה לידו תקלה כמו דזריכת ענבים דזפרק הלוקח צמה (בכורות דף כב.) אמרינן סאה תרומה טמאה שנפלה למוך מאה חולין טהורים ר"ל אומר תרוס ותרקב וצמח תרומות צפ"ה גרסינן תרוס ותרקב ואומר ר"ת דצמחיתתא תשרף ויהנה ממנו צשעת שריפה: **מחמין** לו חמין בחיטין של תרומה. אור"ת דלכהניס של בית רבי היו עושין דלישראל לא שריא אלא הנאה שאינה של כליה כמו עירוב דמערבין לישראל צתרומה אצל הנאה של כליה כגון להאכיל לבהמתו או להליק אסור לישראל כדלמרינן צפ"ק דמס' ע"ו (טו.)

בשליקתא ומאיסתא הכי נמי בשליקתא ומאיסתא והיכא איתמר דרב אשי אהא דאמר רבי אבין בר רב אהא א"ר יצחק אבא שאול גבל של בית רבי היה והיו מחמין לו חמין בחיטין של תרומה טמאה ללוש בהן עיסה בטהרה אמאי ניהוש דילמא אתי בהו לידו תקלה א"ר אשי בשליקתא ומאיסתא אב"י בר אבין ורב חנניא בר אבין תנו תרומות בי רבה פגע בהו רבא בר מתנה אמר להו מאי אמריתו בתרומות דבי מר אמרו ליה ומאי קשיא לך אמר להו ע' תנן אשתילי תרומות שנטמאו ושתלן (ב) טהורים מלטמא ואסורין מלאכול (ב) (בתרומה) וכי מאחר דטהורין מלטמא אמאי אסורין מלאכול אמרו ליה הכי אמר רבה מאי אסורין אסורין לזרים ומאי קמ"ל גידולי תרומה תרומה (ב) תנינא גידולי תרומה תרומה וכי תימא גידולי גידולין ומאי קמ"ל בדבר שאין זרעו כלה (ב) הא נמי תנינא ג' הטבל גידוליו מותרין בדבר שזרעו כלה אבל בדבר שאין זרעו כלה אפי' גידולי גידולין אסורין באכילה אישתיקו א"ל מידי שמיע לך בהא אמר להו הכי אמר רב ששת מאי אסורין דאסורין לכהנים הואיל ואיפסילו להו בהיסח הדעת הניחא למ"ד היסח הדעת פסול טומאה הואי איכא למימר דאתמר היסח הדעת רבי יוחנן אמר דפסול טומאה הואי ורבי שמעון בן לקיש אמר פסול הגוף הוא רבי יוחנן אמר פסול הגוף הוא רבי שאם יבא אליהו ויטהרנה שומעין לו רבי שמעון בן לקיש אמר פסול הגוף הוא שאם יבא אליהו ויטהרנה אין שומעין לו איתבייה רבי יוחנן לרשב"ל (ב) ר' ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקא אומר (ב) לול קטן היה בין כבש למזבח במערבו של כבש ששם היו זורקין פסולי חטאת העוף ותעובר צורתן ויוצאין לבית השריפה אי אמרת בשלמא פסול טומאה הואי משום הכי בעי עיבור צורה שמא יבא אליהו ויטהרנה אלא אי אמרת פסול הגוף למה לי עיבור צורה (ב) והתנן (ב) זה הכלל כל

לזרים מיהו בלאו הכי לא א"ש ישנה אף לכהנים מיבעי ליה למימר ונראה דזריס דהתם (ב) היינו נכריס וכן משמע צירושלמי: **גידולין** גידולין. פירש ריב"ז דגידולים היינו גידולי ראשון מן הזרע ואח"כ חזר ונטע אותן גידולים זהו גידולי גידולין ומציא רביה מירושלמי דמסקי התם אגידולי גידולין משיעשו שני גרונות דהיינו כה"ג שזרע ונלקט שתי פעמים ולפ"ה הלל הוא גידול ראשון ומה שפ"ה דשומין הוא דבר שזרעו כלה לא משמע הכי דמסכת תרומות תנן צפ"ט (מ"י) אחיהו דבר שאין זרעו כלה הלוף והשום והבצלים **פסול הגוף** היו. תימה דלעיל (דף כב) אמרינן אס היסח הדעת פסול המונע יניחהו בנמוס המור"ה אמרינן גרמא אין בידים לא ואמאי אין מותר לשורפה מיד כשמיסח דעתו ממנה: **למה** ל"י עיבור צורה. קשה לר"י דילמא האי פסול היינו צדס וצבעלים דבעי עיבור צורה ו"ל מ"מ אחר שזרק בלול יש צו היסח הדעת (ב) ר"ר אלחנן: **שם**

בשליקתא ומאיסתא. לאחר שנטמאו שולקן ואח"כ זורקן לזני העצים והן נמאסות ורצ הונא חייש דלמא אכיל להו מקמי דלשליקתיהו או צשעה ששולקן: והיו מחמין לו חמין בחיטין של תרומה טמאה. שהיו לוקחין אותם מכהנים בזול: ללוש כהן עיסה צטהרה. כלומר אפי"פ שרבי אכול חולין צטהרה היה לא חייש דילמא נגעו הני חטים שנטמאו צשעה דצטלו להו מתורת אכול ולא מטמא: סנו טרומות. מ"מ תרומות: מאי אמרינן. חידוש וטעמא בתרומות שאתם שונים צצית אדם גדול כרצה: שפילי טרומה. כגון שחילי כרוב וכרישין: טפרו מלטמא. אחרים שחיבובן לקרקע צטלן מתורת אכול: ואסורין מלאכול. וקא ק"ט משום טמאה ולכהניס: אסוריס לזרים. דלא אמרינן פקע שם תרומה מנייהו: ומאי קא משמע לן גידולי טרומה דטרומה. אפילו צדבר שזרעו כלה כגון חטין או ללעות שומין תנינא: וכי סימא. האי אסורין מלאכול צדבר שאין זרעו כלה קאמר כגון צללים דקיס שקורין צצבו"ש וכשפותלים אחת אחת לצהה הן נוספות ומתחברות ששה ו' יחד. והיינו גידולי גידולין אותן הנוספות עליהן שלל היו תרומה מעולם וגידולין עמנן כגון שחילי כרוב שהולכים ומרחיבין העלין הראשונים וצדים החדשים העלין צקלם הוו גידולי גידולים: הטבל גידוליו מותרין. אפי"פ שנטמא כברי וקובע למעשר ומל עליו שם צטל חרעו ולא הפריש מעשרותיו תחלה וזמנא ונגמר וקצרו מותר לאכילת עראי עד שימרח צברי ואף על גב דגידולי תרומה תרומה מדרבנן הוא ולחומרא שלל להפקיד את הכהנים אצל גידולי צטל חולין הן והרי הן שקפורן כשאר צצואה ואוכל מהן עראי עד שימרחם: צדיס הדעת. כשנטמאו מתחלה היסח דעתו מהם שוב מלשומרן ונפסלין צדיס הדעת דכתיב גבי תרומה (צמח"ד) את משמרת תרומותי צביד ליה שומור ולא תסיח דעתך: פסול הגוף הוי. מעלה היא צקדיס שפסלין צכן וסם פסול הוא לעמנו ואפילו יבוא אליהו ויאמר שלל נטמאו כל אותן הימים שהסיח דעתו מהן אין שומעין לו: שפיר. משום הכי אסורין שאין שחילתן מועלת להן להסיק שם פסול מעליהן: אלא למ"ד. כל מה שקדיס נפסלין צדיס הדעת

אין אלא משום חשש טומאה שמה ע"י שהסיח דעתו משמירתן נגעה צבן טומאה ואינו יודע: מאי איכא למימר. הני אמאי מיפסלי משום חשש טומאה הא אפי' טומאה ודאית צבהן טיהרתה שחילתן: ויטהרנו. ויאמר שלל נגעה צו טומאה כל ימי היסח: לול קטן. כמין גומא חלולה עשויה צצנין הרלפה: צין כצש למוצה. כלומר צקתן וזית סמוך לכצש וסמוך למוצה צמקום שהם מתחברים: צמערתו של כצש. אכל שפת מערבית של כצש: ששם זורקין פסולי חטאת העוף. לפי שהיא נעשית צקתן מערבית דרומית למטה וכשארית פסול צה שאינו פסול הגוף ממש ואין יכול לשורפה מיד משום אקדיס נותנין אותה שם: וטעור צורפה. היינו פסול לינה. עיבור צורת מראית צצר צלינת לילה אחד הוא וכיון שלנה צלינה הרי היא נותר וטעון שריפה ונשרף. ועל כרחק מדבעין העצרת צורה לאו כשפילה צה או נטמאת או יתה או מלקה שלל כמזמנה קמיירי דהא פסול מעליה הוא ולמה לן לכהדורי אפסול לינה ואין לנו דניבעי לינה אי לאו פסול היסח הדעת וא"ל פסול חשש טומאה הוא איכא למימר דהאי פסול צדיס הדעת קאמר וכיון דלא חזינן ליה דאיטמי אלא חששא צעלמא הוא צעי עיבור צורה דלא מנינן למשרפה להדיא שמה יבוא אליהו אחרי כן ויאמר טהורה היתה ונמאסת ששרפנו קדיס טהורין אלא אס שם פסול הוא לעמנו אפי"פ לא נטמא למה לי עיבור צורה: **כל**

צורתן ויצאו לבית השריפה, כיון שפסלו הטיח דעתו ממנו. הניחא לידו דאמינא פסול טומאה הוא משום הכי בעי עיבור צורה, אלא לידך דאמרת פסול הגוף הוא למה ליה עיבור צורה, התנן זה הכלל (ב) ג' אחת ה"י לו לביטוי ז"ל כהן דמייתי ממנומה גופא שם צמשה ד' והיא יתר ממוות מני דין.

(א) [ע"י מוספת צ"ק קטו: קמו. ד"ה אחי לידו תקלה וכו' דרב הונא מני מנה צבה]. (ב) תרומות פ"ט משנה א, (ג) ר"מ מוקדשין, (ד) [צבת ז"ל תרומות פ"ט מ"ד מריס פ. ס. (ה) ג"ז שם, (ו) מוספתא דנבחים, (ז) [צבת ז"ל תרומות פ"ט מ"ד מריס פ. ס. (ח) ג"ז שם, (ט) מוספתא פ"ו ה"ו], (י) [וקן צמשה תרומות פ"א משנה ט, (י) ועיין ע"י מוספות יבמות סו: ד"ה לא וכו' מצואה צבור ומוס' לעיל ט. ד"ה כדי ומוס' שפת כו. ד"ה אין מלתינן ומוס' מנחות סו: ד"ה כדי שהה"ל, (י) [צבת פ"א ה"ה], (ט) ע"י מהרש"א,

הגהות הב"ח
 (א) נביא ושחיל טהור מלטמא ויהי צדיס:

מוסף רש"י
 גידולי תרומה. אס זרעה, ואפילו דבר שזרעו כלה כגון טמאה וקטנית (שבת ז"ל).

מוסף תוספות
 א. דתירומה דמה מוטעין. מוס' א"ל. ב. ולמה צריך להמתין עד למחר שתחבר צורתו. סס.